

Βασισμένη περισσότερο στην αναγκαιότητα παρά στην οικονομική θεωρία ή την ιδεολογία, η ιδιωτικοποίηση εξυπηρέτησε την Ελλάδα αρκετά σε περιόδους τόσο οικονομικής πίεσης όσο και οικονομικής ανάπτυξης, παράγοντας κυρίως

έσοδα για το κράτος. Η τροφοδότηση του δημόσιου ταμείου νίκησε τόσο την ιδεολογία της «Δεξιάς» (να συρρικνωθεί το κράτος) όσο και την ιδεολογία της «Αριστεράς» (να γίνουν όλα τα μέσα παραγωγής δημόσια). Άλλαξε ελάχιστα στη διάρθρωση της οικονομίας, ακούσια τις περισσότερες φορές, και εξαντλήθηκε στην παραδοσιακή μορφή της πώλησης περιουσιακών στοιχείων παραγωγής. Προκάλεσε μεγάλη πολιτική αναταραχή και σκληρές συζητήσεις με μικρά αποτελέσματα. Μετά από 136 συναλλαγές η παρουσία του κράτους στην οικονομία παραμένει απλοϊκά ισχυρή. Η χώρα πρέπει να προχωρήσει σε μια στενότερη συνεργασία του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, με αγορές δημοσίων υπηρεσιών, με καινοτόμα εκμίσθωση δικαιωμάτων και με κοινή ανάπτυξη της ακίνητης περιουσίας. Με τη νέα της μορφή και προικισμένη με το ισχυρό θεσμικό πλαίσιο που την εξυπηρέτησε καλά μέχρι τώρα, η ιδιωτικοποίηση μπορεί να γίνει πραγματικός διευκολυντής μιας νέας οικονομικής αρχιτεκτονικής, η οποία στηρίζει διατηρήσιμα τη δημιουργία δίκαιου πλούτου.